

ROBERT BRYNDZA

COCO

PINCHARDOVÁ:

Moje TLUSTÁ
OPIILÁ SVATBA

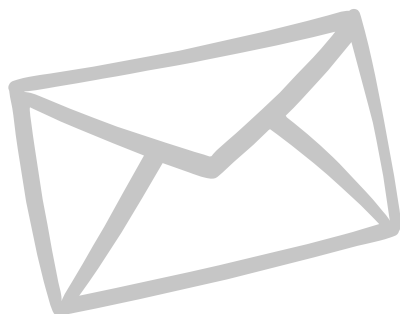
Nikdy není tak špatně,
aby nemohlo být ještě hůř.

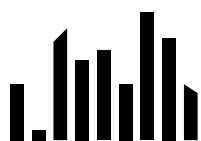
COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

COCO PINCHARDOVÁ: MOJE TLUSTÁ OPILÁ SVATBA

COSMOPOLIS

ROBERT BRYNDZA

COCO

PINCHARDOVÁ:

Moje **TLUSTÁ**

OPIIÁ SVATBA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COCO PINCHARD'S BIG FAT TIPSY WEDDING

Copyright © 2013 by Raven Street Ltd

Text © Robert Bryndza, 2013

Translation © Ivana Skenderija, 2022

© Grada Publishing, a. s., 2022

Z anglického originálu vydaného v roce 2013 přeložila s přihlédnutím

ke slovenskému překladu Ivana Skenderija

Za laskavé svolení využít jeho slovenský překlad děkujeme Jánů Bryndzovi

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy a korektury Monika Jitřenková

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2022
jako svou 8473. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4808-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-4807-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0541-0 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všem, kterým se líbila kniha
Ne tak úplně soukromé e-maily
Coco Pinchardové.

Děkuju vám za krásné vzkazy,
e-maily a recenze.
Tahle kniha je pro vás.

LISTOPAD 2010

Odesláno: Neděle 14. listopadu 21:56

Adresát: chris@christophercheshire.com

Milý Chrisi,

dnes nastal den D. Rosencrantz se odstěhoval. Můj jediný syn si pochopitelně nemohl vybrat mň vhodnou chvíli. Jsem pozadu s rukopisem své nové knihy *Vévodkyně z Yorku: Agentka*. Celý den jsem strávila ve své pracovně a místo toho, abych se soustředila na práci, jsem jen smutnýma očima sledovala, jak za vydatné pomoci svého otce a Adama zápolí s krabicemi.

Pořád za mnou běhal, aby mi ukázal věci, které objevil při balení, včetně toho plyšového čokla, kterého dostal v den svých křtin. Nechali jsme ho pokřtít až ve třech letech, neměla jsem pocit, že je s tím třeba nějak moc spěchat. A jasně že ne v kostele, ale na naší zahradě, kde jsme si pronajali party stan.

Pamatuju si, jak se ho kněz ptal, jak toho pejska pojmenuje.

„Co třeba nějaké krásné jméno, co znáš z nedělní školy?“ navrhl se šálkem čaje v ruce. „Noe? Jákob? Abrahám?“

„Budu mu říkat... Čubka!“ zapištěl tříletý Rosencrantz. Farář zaskočilo a začal se dusit.

„Představuju vám svou novou Čubku!!!“ zakřičel Rosencrantz na celou rodinu a známé. „Čubka, Čuba, Čuba, Čubka, ČUBKA!!!“

Stan okamžitě ztichl.

„Líbí se mu slůvko čubka,“ zašeptala jsem se studem. „Neví, co to znamená... Nedávno jsem četla knihu Čubka od Roalda Dahla.“

„Doufám, že ne jako čtení na dobrou noc,“ ozval se kněz zhrozeně. Asi stačí, když řeknu, že Rosencrantz už pak do nedělní školy nikdy nešel.

S láskou a nezapomenutelnými vzpomínkami jsem sledovala Čubku, posazenou vedle počítače. Chudinka, zažila toho s námi dost a dost, už není v nejlepším stavu. Čouhají z ní nitě, pracka drží asi jen na dvou a barva je neidentifikovatelná. Byla s námi na každé dovolené a s Rosencrantzem i v nemocnici, když mu operovali slepé střevo.

Vtom zazvonil na mém stolku telefon. Utřela jsem si slzy a zvedla ho. Volala Angie.

„Ahoj, drahá. Dopsala jsi už tu zatracenou knihu?“ zeptala se optimisticky.

„Snažím se ji dopsat, ale pořád mi voláš, jestli už jsem ji dopsala...“

„Musíš vymyslet nový název,“ přerušila mě Angie.

„Ale vždyť jsi říkala, že *Vévodkyně z Yorku: Agentka* je skvělý název.“

„Skvělý název to je, drahá. Je výborný. I na PR oddělení se jim zdá skvělý. Taky tvůj editor ho miluje...“

„Tak v čem je problém?“

„No, nakladatel si myslí, že název je příliš dlouhý.“

„Prosím? Asi mi něco uniklo.“

„Twitter je dnes strategickou součástí marketingu a bude i součástí promování tvojí knihy. Jeden příspěvek na twitteru může

mít maximálně dvě stě osmdesát písmen, znaků. Každá mezera se počítá jako písmeno. Nakladatelství si myslí, že použít dvacet šest znaků jen na název knihy je neekonomické.“

„Protrpěli jsme se dvanácti schůzkami jen kvůli názvu knihy! Nakonec nikdo neměl žádné námitky a všichni do jednoho souhlasili s názvem *Vévodkyně z Yorku: Agentka*. Nemůžeš se jim jako moje literární agentka vzepřít a dupnout si?!”

Najednou se v telefonu ozval rachot vrtaček. Angie si nechává rozšiřovat sklep v novém domě, aby se jí tam vměstnal bazén a místnost na masáže s lávovými kameny.

„Podívej, Coco,“ snažila se překřičet všechen hluk, „tím, že jsi dostala šesticifernou zálohu na knihu, tě nakladatel zahnal do kouta. Když řeknou, že název musí být kratší, tak musí být kratší. Myslíš, že tě do zítřka něco napadne?“

Hukot vrtaček nabral ještě větší grády. Chtěla jsem jí říct, že jen díky mojí šesticiferné záloze se bude za chvilíčku cachtat ve vlastním bazéně, ale rozkřičela se na dělníky a položila telefon.

Ve dveřích se objevil Rosencrantz: „Naložili jsme poslední krabice. Už tu zůstala jenom Čubka. Mám ji tu nechat, aby ti dělala společnost?“

„Ale ne, je tvoje, zlato.“ Na rozloučenou jsem pejska ještě pomazlila a Rosencrantz si ho s sebou odnesl dolů.

Notnou chvíli jsem jen tupě civěla na obrazovku počítače. Pak jsem ho vypnula a šla se podívat do Rosencrantzova pokoje. Byl skoro prázdný. Na stěně zůstal viset kalendář s akty francouzských ragbistů. Tváří měsíce listopadu – či lépe řečeno jeho prdelkou – byl namakaný blondýn, který chytal ze vzduchu oválný míč.

Z okna jsem dohlédla před garáž. Daniel s Adamem pomáhali Rosencrantzovi rvát krabice do Danielova auta. Znova jsem se neubránila slzám.

„No tak, maličká,“ ozvala se Ethel. Zjevila se mi po boku jako nějaký duch. Málem jsem vylítla z kůže. Na svůj věk má ta stará raketa pořádný talent strašit lidi. ☺ Z rukávu vytáhla kapesníček. Vděčně jsem si ho vzala a vysmrkala se.

„Věděla jsem, že tenhle den jednou přijde, ale doufala jsem, že ne tak brzy,“ řekla jsem jí smutně.

„Dyť už je to starej pardál, však už je čas, aby vylít z hnízda.“

„Ale proč musí vylítnout z hnízda zrovna do Penge? Je to nebezpečná čtvrt.“

„Aspoň se tam naučí, jak ve světě přežít bez máminý sukně. Vyroste z něj chlapisko, jak má bejt, pěkně s chlupama na hrudi a všim, co má chlap mít. Nebo mu aspoň po zaplacení nájmu nezbyde dost merglí na vodchlupovací vosky a chlupy mu dorostou.“

Chlapi před domem dokončili nakládání. Rosencrantz nacpal poslední krabici do auta a Daniel zavřel kufr. Ten velký okamžik se nezadržitelně přibližoval. Jediné, co v tu chvíli stálo mezi mnou a syndromem prázdného hnízda, byla jedna zteplalá sklenička šampusu.

„Bože na nebi, budeš v cajku, maličká,“ soucitně pronesla Ethel. „Maloučko tu poklidíš, vyluxuješ a můžeš si sem nasadit toho svýho zajíčka... No koukej, kdo nám to přišel.“

Adam vešel do pokoje. V přiléhavém, zlehka propoceném tričku a ve vypasovaných džínách vypadal k nakousnutí. Z toho stěhování měl úplně napjaté svaly. Vypadal jako frajer z reklamy na Coca Colu.

„Co se tu děje? Coco, jsi v pořádku?“ objal mě a něžně mě políbil na čelo. „Autem jsme u něho za dvacet minut, nestěhuje se přece na Sibiř.“

„A co když cestou skončíme v zácpe? To bude trvat dvakrát dýl,“ popotahovala jsem.

„Však jo, dostaň to ze sebe všechno ven,“ podala mi Ethel další kapesníček. „Dyž já byla v přechodu, taky sem byla takhle na nervy.“

„Já nejsem v přechodu!“ vysmrkala jsem se.

„Jasně, maličká, dyž myslíš...“ mrkla šibalsky na Adama.

„Ethel, já nejsem v přechodu... neprocházím žádnými hormonálními změnami ani ničím jiným.“

„Co tu řešíte?“ zeptal se Daniel, který se k nám i s Rosencrantzem připojil.

„Nic neřešíme. Tvoje matka to má jako obvykle všechno pomotané.“

„Heleď, Coco, dyť máš základní příznaky přechodu, je to jasné jak facka,“ štěkla Ethel, když si zapalovala cigaretu. „Děcko už mít nemůžeš. Máš svý roky. Jediný ženský, co mají děcka ve tvym věku, sou Italky a ty sou napumpovaný hormónama.“

„Změňme téma. Nemůžeme si povídat o něčem hezkém? Třeba kdy zase uvidím svého skvělého synka?“ přitáhla jsem Rosencrantze do společného objetí s Adamem.

„Máš na mysli našeho synka?“ zamračil se Daniel.

„Všichni dobře víme, kdo jsi,“ zahučel na něj Rosencrantz.

„Vypadá to spíš, že z historie tohoto domu jste mě vymazali,“ odvětil Daniel uraženě. „Všiml jsem si, že už ani na záchodě dole v přízemí nemáte moji fotku.“

„Všem už lezlo na nervy, jak jsi z ní na nás civěl, když jsme se snažili koncentrovat na jiný aktivitu,“ odsekl mu Rosencrantz.

„Vážně to nebyla tvoje nejpovedenější fotka, Danieli. Byl jsi na ní zarostlý a pózovals s myškou Minnie,“ zastala jsem se Rosencrantze.

„V Disneylandu to náhodou byla legrace,“ bránil se Daniel. „Ta fotka je pro mě plná šťastných vzpomínek... když jsme ještě byli rodina.“

„Jasnačka, na to jsi ale mohl myslet tehdy, co jsme tě nachytali, jak u nás brousíš Sněhurku,“ ohradil se Rosencrantz.

„Rosencrantzi! Takhle s otcem nemluv!“

„Máma má pravdu. Poslouchej jí, synku. Všecky hříchy sou zapomenutý.“

„Počkat, počkat, já na nic nezapomněla,“ zarazila jsem rozjetého Daniela.

„No, pěkně rychle si ho přetahuješ na svoji stranu,“ ukázal Daniel prstem na Adama.

„S Adamem jsme spolu něco přes rok a my dva jsme rozvedení osmnáct měsíců. Co je na tom rychlého?“ zeptala jsem se ho ironicky.

Tři nejdůležitější muži mého života tu stáli přede mnou, čepýřili se jako kohouti a evidentně je svrběly dlaně. I v Ethelině tváři se odráželo očekávání rvačky.

„Poslouchejte všichni, měli bychom se zkusit trochu uklidnit,“ pokusila jsem se zachránit situaci. „Co bylo, bylo... i když... Víte co, pojďme si raději dát něco dobrého k pití.“

Na odchodu Ethel utrousila: „To je ale sladká prdýlka, kdopak je to?“

Všichni se otočili k nahému hráči rugby na plakátu visícím na stěně.

„To je Pierre Rabadan, babi,“ odpověděl Rosencrantz, když sundával ze stěny poslední věc, která připomínala jeho pokoj.

„Koloušku, ta tvoje taky vůbec nejni k zahazení,“ obrátila se Ethel na Adama. „Na tu tvoji svalnatou prdýlku bych si mohla postavit i hrnek s kafem...“

Adam se na ni usmál a lišácky se podíval na svůj zadek. „Začal jsem párkrát týdně chodit na jiu-jitsu.“

„Varuju tě, nenech se oblbnout tím jejím starým...šarmem,“ ušklíbla jsem se na Adama. Po schodech dolů Daniel brblal, že jeho vlastní máma *jeho* zadek nepochválila.

Naposledy jsem se rozhlédla po Rosencrantzově pokoji (ted' už bývalém) a se smutkem v duši jsem zavřela dveře.

Než nastoupil Rosencrantz do auta, tiskla jsem ho k sobě tak dlouho, jak to jen šlo. A když se s Danielelem a Ethel vydal do svého nového domova na druhé straně Temže, nepřestávala jsem mávat a šťastně se na něj usmívat, dokud nebyli z dohledu.

„Ale no tak, nebreč,“ chytil mě Adam kolem pasu.

„Bude v pořádku, vid’?“

„Je chytrý po tobě, mazaný po Danielovi a po Ethel zdědil její dar výřečnosti. Samozřejmě že bude v pořádku.“

Vrátili jsme se zpět do domu.

„A teď jsme tu jen my dva,“ pronesl Adam. „Máme celý dům jen pro sebe.“ Odhrnul mi pramínek vlasů z tváře a naklonil se ke mně, aby mě políbil.

„Musím dokončit tu knihu,“ protestovala jsem chabě.

„Je mi líto, kniha bude muset počkat,“ zašeptal s ďábelským úsměvem. „Teď si tě беру nahoru.“

Když si mě přehazoval přes rameno jako bych nevážíla nic, zapíštěla jsem. Pak mě odnesl nahoru po schodech.

„Ethel má pravdu,“ zašeptala jsem, když jsem stiskla jeho nádherně vypracovaný zadek. „*Dal* by se na něj postavit hrnek s kafem.“

„Je celý tvůj, miláčku,“ odpověděl mi se sexy zavrčením Adam, když mě hodil na postel.

Kvůli Adamovi jsem měla s rukopisem ještě o dost větší zpoždění... Ale právě jsem knihu dopsala a poslala ji Angie.

P. S.: Musíme se brzy vidět. Hrozně dlouho jsem se s Tebou ani s Marikou neviděla. Mám takový pocit, že jsem zanedbala své dva nejlepší přátele. ☺

S láskou, Coco
XOXO

Odesláno: Pondělí 15. listopadu 08:14

Adresát: rosenkrantzpinchard@gmail.com

Rosenkrantzi,

jaká byla první noc v novém domově? Byl ses už porozhlédnout po okolí? Buď na sebe prosím v noci v ulicích Jižního Londýna opatrný a pořád u sebe nos ten malý deo sprej, co jsem ti koupila v drogerii. Funguje líp než slzák.

Zavolej mi, až si přečteš tenhle mail.

S láskou, MÁMA

XOXOXOXO

P. S.: Nový název mé knihy je *Agentka Fergie*. Mám takový pocit, že lidi budou trochu zmatení, zda jde o Fergie, vévodkyni z Yorku, Fergie z kapely Black Eyed Peas nebo trenéra Manchesteru United Alexe „Fergie“ Fergusona. Angie je na větví, že jsem PR ženské z nakladatelství ušetřila třináct znaků na tweetování.

P. P. S.: Chybíš mi!

Odesláno: Pondělí 15. listopadu 23:36

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk

Ahoj Mariko,

Adam mě po práci překvapil donáškou výborného čerstvého sushi. Než jsem se osprchovala a převlékla, krásně prostřel stůl, zapálil na něm svíčky a jídlo naaranžoval. Uvítal mě sklenkou vychlazeného šampaňského.

„Chtěl bych připít na svoji úžasnou a talentovanou přítelkyni a dokončení její knihy. Jsem na tebe moc pyšný a moc tě miluju,“ pronesl a připili jsme si.

„Já tě taky miluju,“ řekla jsem na to.

Při přípitku na mě mrkl a úplně mě tím dostal. Byla to naše první společná noc o samotě od doby, co se odstěhoval Rosencrantz. Při jídle se mě zeptal, zda můžeme příští víkend začít s nastěhováním jeho věci.

„Nemůžu uvěřit, že do toho opravdu jdeme a budeme spolu žít,“ zasnila jsem se.

„Jasně! Budeme žít na hromádce! Chceš si nechat svoji postel, anebo sem nastěhujeme moji?“

„Dáme sem tu tvou. Je to ta nejpohodlnější postel na světě.“

„Dobře, bude to, jak si jen přeješ,“ zazubil se a dolil mi šampaňské.

Celým večerem se linulo vzrušující očekávání milování pod vlivem šampaňského. A Adam nezlamal. Dělal jsme to na kuchyňském ostrůvku! Linka z granitu trochu studila a troška pálivé wasabi pasty se mi dostala do intimních míst (aúúúú), ale bylo to nádherné.

Ale to, co se stalo pak... Adam nám šel dolít šampaňské. Natáhl si boxerky a zrovna ve chvíli, kdy jsem obdivovala jeho svaly, si uprdl. Neudělal to vůbec náhodou, trošku se na to dokonce našteloval... a pak pokračoval v dolévání našich sklenic. Ten zvuk (nemůžu uvěřit, že o tom vůbec píšu) úplně zabil romantickou atmosféru (a málem i sfoukul svíčky tu atmosféru dokreslující).

„Ups,“ zašklebil se, když pokládal mou sklenici vedle mě na kuchyňský ostrůvek. Já tam zůstala ležet s otevřenou pusou.

„To jsi nikdy předtím neudělal!“ řekla jsem mu, posadila se a snažila dostat ke svým kalhotkám odhozeným na druhou stranu kuchyně na odšťavňovač.

„To víš, že udělal. Všichni to děláme.“

„Myslím tím, žeš to nikdy neudělal přede mnou,“ vyhrkla jsem zděšená z toho, že se tahle nová fáze našeho vztahu ohlásila tak nečekaně.

„Přece bys nechtěla, aby mě bolelo břicho. Nebo ano?“

„Právě jsme měli ten nejskvělejší sex a...“

„A co?“

„Byl to jak sex z filmu...“

„Z jakého? Z porna?“ zasmál se Adam.

„Ale ne. Bylo to romantické.“

„Coco, budu se sem stěhovat. O co jde? To před sebou nebudeme prdět?“

„Ne! Chci si ještě udržet romantiku!“

„Takže to mám vždycky zalézt do koupelny a pustit kohoutek naplno, aby nebylo nic slyšet, jako to děláš ty, když jsi u mě?“

„Nic takového já nedělám!“ bránila jsem se.

„Ale děláš,“ zašklebil se.

Hanbou jsem zrudla a začala zápolit s podprsenkou.

„Ale vždyť je to v pohodě, nemáš se za co stydět... Víš co? Tak ať už to máme za sebou.“

„Co prosím?“

„Ulev si taky.“

„Cože? Ne!“

„Ale no tak, Coco, uvolni se. Určitě se ti po tý spoustě rýže a chlastu musí chtít.“

„Pila jsem šampaňské, žádný chlast,“ odfrkla jsem, otevřela myčku a začala ji plnit talíři. Adam se řehtal na celé kolo.

„No tak, Coco. Já miluju tebe, ty miluješ mě, je to úplně normální. S Danielem jste byli manželé celé roky. Jak jste to dělali vy?“

„Můžeme změnit téma?“ snažila jsem se zachránit situaci. Uvědomila jsem si, že jsem reagovala trochu přehnaně. „Jdu hodit pár věcí do pračky.“

„Bezva, mohla bys tam hodit tyhle věci na šedesát?“ zeptal se, když popadl sportovní tašku a začal z ní vyhazovat smradlavé propocené hadry z fitka.

Odmaširovala jsem si to k pračce, a když jsem sledovala plnící se buben pračky, jako by mě někdo praštil palicí. Cítila jsem stud a obavy. Chtěla jsem si uchovat to nadšení a vzrušení z Adama. Doted' to bylo jako splněný sen o princi na bílém koni. Je úžasný, krásný, vtipný a mám s ním nejlepší sex, co jsem kdy zažila. Možná to moc přeháním a беру to moc vážně, ale je tohle začátek konce vši romantiky, odteď už jen dennodenní šed? S Danielem jsem strávila dvacet let a nakonec to bylo už jen samé prdění a otravováním se přítomností druhého. Jeho představa předehty spočívala v napodobování slona – s vytáhnutými kapsami a ptákem prostrčeným zipem od kalhot ven. Nechci, aby se tohle stalo i s Adamem. Nechci, aby se z něj vyklubal takový hulvát jako z Daniela.

Nejsem blázen, že ne? Chci, aby všechno zůstalo vzrušující, šťavnaté...

Odesláno: Úterý 16. listopadu 10:43

Adresát: adam.rickard@XYZagentura.com

Máš toho v práci moc? Snažím se Ti dovolat, ale vždycky mě to hodí do schránky. Právě jsem domluvila s Rosencrantzem. V novém prostředí se zabydlel rychle. Jeho dva spolubydlíci jsou herci, se kterými chodil na konzervatoř. Zeptala jsem se, zda ho můžu navštívit, aby nás seznámil. Víš, co mi na to řekl?

„Mami, dej mi ještě pár dní, abych si zvykl, a pak vás s Adamem pozvu na večeři.“ Na večeři! Zněl najednou tak dospěle.

Promiň mi ten včerejšek, asi jsem to přehnala. Chovala jsem se jako kráva. Když to přijde, stane se. Skutečný život s sebou přináší dobré i zlé a já se nemůžu dočkat, až se ke mně nastěhuješ.

Což mě přivádí k tomu hlavnímu. Můžu ti pomoci se stěhováním. Už jsem přidala tvoje jméno do našeho wi-fi připojení, teď se jmenuje COCO & ADAM. Takže když teď zapneš počítač, uvidíš, že COCO & ADAM se připojují, není to milé?

Taky se chystám pustit se do těch zbylých věcí, jako je změna adresy na Tvých účtech, aby chodily sem.

Zavolej mi, až se dostaneš k tomuto e-mailu.

S láskou, Coco

XOXO

Odesláno: Úterý 16. listopadu 10:52

Adresát: adam.rickard@XYZagentura.com

Jestli s tím máš nějaký problém, můžu změnit wi-fi na „ADAM & COCO se připojují“. Mně to je jedno.

Odesláno: Úterý 16. listopadu 11:12

Adresát: novinovystanekclive@gmail.com

Dobré ráno, Clive,

Změňte prosím doručení časopisů Adama Rickarda *TopGear* a *Men's Health* na mou adresu.

Stěhujeme se k sobě.

S pozdravem,
Coco Pinchardová

Odesláno: Úterý 16. listopadu 11:34

Adresát: objednavka@zeleninaprimrosehill.co.uk

Milé zelinářství Primrose Hill,

mám u Vás registrovanou donášku zeleniny. Extra velkou bedýnku mixu zeleniny jednou týdně. Můj přítel Adam Rickard od Vás odebírá velkou bedýnku kořenové zeleniny. Je možné vtěsnat jeho velkou mrkev do mé extra velké bedýnky?

Moje adresa je:

3 Steeplejack Mews

Marylebone

Londýn NW1 4RF

S díky,

Coco Pinchardová

Odesláno: Úterý 16. listopadu 14:43

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk

Vyklidila jsem polovinu skříně, aby se do ní vešly Adamovy věci, když se najednou ozval zvonek u dveří. Skrze kukátko jsem zmerčila Angie s cigaretou v ústech. Vítr jí foukal vlasy do obličeje.

„Jak je, drahoušku?“ zaševelila, když jsem otevřela dveře. Jako obvykle byla oblečena do svého kostýmku značky Chanel a její vycpávky nebezpečně dosahovaly až k uším.

Hodila na zem oharek a přišlápla ho lodičkou Jimmy Choo. Do koutku si hned strčila další cigaretku.

„Uvolňuju místo ve skříni pro Adama. Stěhuje se sem.“

„Ty ho stěhuješ do skříně? Chudák kluk.“

„Ale ne, do postele přece,“ zasmála jsem se. Angie protočila panenky a vešla dovnitř.

„Coco, mám novinky. Zrovna jdu ze schůzky v klubu Groucho, tak jsem si říkala, že se cestou do kanceláře zastavím.“

Zamířily jsme do kuchyně. Když jsem stavěla vodu na kávu, Angie se posadila u barového pultu.

„To sis celkem zašla... je všechno v pořádku s rukopisem *Agentky Fergie*?“

„Jo, jo, kniha je oukej. Právě sehnali grafika na přebal knihy. Přišla jsem, abych ti řekla, že jsi v Americe vyhrála literární cenu za svou první knihu *Lov na lady Dianu*!“ zašklebila se a skrz zuby vyfoukla cigaretový dým.

„Panebože! Vyhrála jsem cenu *Costa Book Award*?“

„Ne.“

„Cenu za debut v *Amazon Award*?“

„Ne.“

„Cenu *Edgara Allana Poea*?“

„Ta se uděluje autorům detektivek, ty trdlo.“

„Tak co jsem tedy vyhrála?“

„*Literární cenu Doris Finkelsteinové*.“

„Prosím?“

„V Americe je považovaná za velké uznání a ocenění, vyhrálo ji množství známých autorů,“ vysvětlovala Angie.

„A je finančně zajímavá jako ty ostatní?“

„No, v tom je ten háček. Tohle ocenění je bez finanční odměny. Jde především o prestiž a ocenění spočívá v tom, že se ve chvíli

předání před médii podepíšeš na stěnu slávy vítězů v Knihovně Doris Finkelsteinové."

"Aha..." nevěděla jsem, co na to říct.

"Ale musím dodat, že se bavíme o New Yorku! Což znamená, že tobě a tvému doprovodu plně hradí all inclusive víkend v New Yorku!" šibalsky na mě mrkla Angie.

"Výlet do New Yorku!" vyhrkla jsem vzrušeně. "A kdy?"

"Letíš ve čtvrtek. Ceremoniál je v pátek."

"Už tento týden?" zeptala jsem se udiveně.

"Oceněným autorům to vždycky oznamují na poslední chvíli."

"Nemůžu se dočkat, až to řeknu Adamovi. V poslední době jsme byli oba zavaleni prací a nemohli si užít jeden druhého..."

Angie na mě vzhledla od svého iPhone: "Nebude ale ve čtvrtek v práci? Je to přece pracovní den, ne?"

"Jsem si jistá, že mu dají volno. Je šéfem oddělení."

"Aha," zapálila si Angie další cigaretu. Rozhostilo se trapné ticho.

"Chtělaš jet se mnou?"

Angie se rychle vzpamatovala. Pobalila si iPhone a naházela věci do kabelky.

"Angie, doprovodem se obvykle myslí životní partner, nebo ne?"

"Pochopitelně," procedila mezi zuby. "Já toho mám stejně moc. Někdo musí dohlížet na ty zatracené řemeslníky... Nic se neděje. Pošli mi e-mailem čísla vašich pasů kvůli letenkám, můj asistent se o všechno postará."

"Nedáš si tu kávu?"

"Ne. Musím běžet. Jdu pozdě na schůzku."

Zatípla cigaretu a vyletěla ve svých designových botičkách ven s prasknutím dveří.

Je zajímavé, jak tě lidi vždycky dokáží překvapit. Když jsme u toho, ani Adam ještě nezavola zpátky, což je u něj dost neobvyklé.

XOXO,

Coco

Odesláno: Úterý 16. listopadu 23:12

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk

Adam mi celý den nezvedal pracovní telefon ani mobil. Večer v osm jsem na sebe hodila kabát a zašla k němu domů. Zvonila jsem dlouho, než konečně otevřel. Vypadal hrozně unaveně a na sobě měl ještě pracovní oblek, ze kterého bylo cítit, že v kanceláři nemá klimatizaci. Když jsem ho následovala do obývacího pokoje, nemohla jsem si nevšimnout, že má naplno puštěnou Enyu a společnost mu dělá láhev whisky.

„Odkdy máš rád Enyu a Johnnyho Walkera?“ snažila jsem se hudbu překřičet přes stůl.

„Od té doby, co si potřebuju odfrknout,“ houknul na mě zpátky.

„A nemohl bys tu ezoterickou nádheru vypnout, alespoň když jsem tu?“ zakřičela jsem a natahovala se pro ovladač. Hudba ztichla.

„Jmenuje se Enya,“ vyštěkl na mě. Povšimla jsem si potu na jeho čele, ačkoliv tam bylo spíše chladno.

„Je ti něco, Adame?“ začala jsem se strachovat.

„Ne, ne... všechno je v pořádku. Jde jen o práci.“

„Seš si jistý? Vypadáš nějak otřeseně.“

„Je mi fajn. Pověz mi, jak ses dnes měla ty.“

„Kdyby sis přečetl některou z mých zpráv, věděl bys to.“

„No... Měl jsem toho moc.“

Všimla jsem si jeho mobilu na stole. Byl zapnutý a neukazoval žádné zmeškané hovory ani nepřečtené zprávy.

„Musels je vidět a slyšet! Na displeji se ti nic neukazuje!“

„Chtěl jsem říct, že jsem si jich všiml, ale neměl jsem na ně čas. Pověz mi radši, jakýs měla den.“

Pověděla jsem mu o schůzce s Angie a o tom ocenění. Vypadal, že se trochu zklidňuje, když jsem mu řekla o pozvání do New Yorku tenhle čtvrtek.

„Nemůžu jet,“ vyhrkl spěšně.

„Proč ne?“

„Jel bych rád, ale nemůžu. Nemůžu si vzít volno.“

„Bral sis volno minulý pátek, abys mě doprovodil do zahradního centra...“

„No právě.“

„Co tím myslíš – no právě? Jsi šéfem oddělení, jistě si můžeš vzít den a půl volna.“

Rozhostilo se ticho.

„Ne, nemůžu, opravdu nemůžu.“

Vstala jsem, sedla si vedle něj a začala mu promasírovávat ramena.

„Je to all inclusive víkend v New Yorku. Let první třídou, pětihvězdičkový hotel, velká manželská postel... Tak nezlob a běž si pro pas.“

„Proč chceš můj pas?“ zeptal se a setřásl mě.

„Jak by jinak Angie zarezovala let? Potřebuje čísla pasů.“

„Podívej, Coco, co kdybys teď šla domů, já si tu dám sprchu a za hodinku za tebou dorazím.“

„Seš si jistý, že je všechno v pořádku?“

„Jde o práci. Dneska ohlásili, že budou propouštět.“

„Proboha! Přišels o místo?“

„Ne. Ale budu to já, kdo bude tenhle týden oznamovat propouštění zaměstnancům, svým kolegům, lidem s hypotékami, kteří živí své rodiny. Jsem z toho přešlý. Radši jdi domů, za chvíli jsem u tebe.“

Souhlasila jsem a ustaraně jsem se vydala k domovu.

O pár hodin později jsem dřímala u televize, když jsem pod tričkem ucítila cizí ruku. Málem mě kleplo.

„Ahóóój,“ zahulákal mi do ucha přiopilý Adam.

Vtěsna se ke mně na sedačku, byl úplně nahatý a zuby se pokoušel otevřít obal od kondomu.

„Co to děláš?“ zalapala jsem po dechu.

„Svádím tě,“ zašklebil se a naklonil se ke mně k polibku. Byl osprchovaný, ale stále z něj byl cítit alkohol.

„Myslela jsem, že jsi nějaký vrahoun!“

„A co *sexuální násilník!*?“ zavtipkoval a strčil mi ruku do kalhot pyžama.

„Tohle není vtipné!“ odstrčila jsem ho.

„Ježíši, Coco, snažím se to jen trochu odlehčit.“

„Tím, že mě vylekáš k smrti, a pak děláš vtipky o znásilnění?“ vybuchla jsem. On stále zápolil s obalem od kondomu. „Adame, vypadám, že mám chuť na sex?“

„Coco, snažím se jen být sám sebou,“ zamumlal nesrozumitelně.

„Ne, teď se chováš dost divně.“

„Já ale jsem trošku divný...“ podíval se na mě vážně. „Jsem divný... pořád mě miluješ?“ Jeho překrásné karamelově hnědé oči hledaly můj pohled a najednou vypadal strašně zranitelně.

„To víš, že tě miluju.“ Přetáhla jsem přes nás deku a on se ke mně přitulil. Hlavu mi položil na rameno a zavřel oči.

„Potřebuju vědět, jestli mě miluješ skutečně takového, jaký jsem,“ zašeptal ospale.

„Miluju tě víc, než si dovedeš představit, miláčku. Myslím, že víkend v New Yorku by mohl být tím pravým lékem na všechny trable v tvojí práci.“

„Proboha, Coco!“ vyskočil z gauče a navlékl si na sebe tepláky.

„Co jsem řekla?! Jsem z tebe úplně zmatená!“

„Já tebe matu? Tak tady něco, co tě určitě mást nebude: jdu domů!“ Oblékl si triko a vyrazil skrze kuchyni ven zadními dveřmi, které za sebou zamkl. Nevrátil se.

Když jsem si šla nahoru lehnout, minula jsem Rosencrantzův prázdný pokoj. Na okamžik jsem se zastavila na prahu a sledovala, jak měsíční svit vytváří na tmavém koberci krásnou stínohru.

Co myslíš, že se děje s Adamem? Myslíš, že si to všechno rozmyslel? Ještě včera se nic nedělo!

Odesláno: Středa 17. listopadu 21:56

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk

Adamovi jsem se celý den neozvala. Bylo na něm, aby zavolal a omluvil se, nebo to alespoň zkusil vysvětlit – ale to neudělal. Zrovna když v telce končil seriál *Eastenders*, uslyšela jsem někoho zvonit u vstupu. V dešti tam stál celý promočený Adam. Založila jsem ruce a jen se na něj dívala.

„Můžu dovnitř?“

„Proč bych tě měla pouštět dál?“

„Leje jako z konve!“

Ustoupila jsem mu kousek a on vešel dovnitř. Vzala jsem mu promočený kabát a šla nahoru pro suchý ručník. Když jsem se vrátila dolů, už byl usazený v křesle v obýváku. Přikryla jsem ho

ručníkem a vypnula televizi. Ticho přerušovaly jen kapky deště bubnující na střechu a okna domu.

„Dáš si čaj?“

„Ne, díky.“

„Jedl jsi?“

„Nemám hlad.“

Znova nastala trapná pauza, seděli jsme tam spolu jako dva cizinci. Ze zadní zahrádky k nám pronikal podivný hlasitý praskavý zvuk. Pohlédli jsme tím směrem, odkud se šířil, když najednou silný proud vody vymrštil hromadu listů a část okapové trubky, která pak dopadla na zahradní stůl se slunečníkem. Rozeběhla jsem se k oknu.

„Do prdele!“ natahovala jsem krk, abych zhodnotila škody. Voda se valila ze střechy přímo po stěně domu. „Oprava bude stát majlant... Ty trubky jsou zinkové. Víš, kolik dneska stojí zinek?“ říkala jsem rozčileně směrem k Adamovi.

Ten na mě jen zíral. Trubka začala sklouzávat dolů po slunečníku a přitom protrhávala látku. Adam vyskočil a pokoušel se spustit dolů žaluzie. Jedna strana se spustila a druhá zůstala viset nahoře. Šňůrky se zamotaly a se žaluzií už nešlo pohnout nahoru ani dolů.

„Pusť mě k tomu,“ zavrčela jsem na něj. „Nevíš, jak na to!“

„Možná bych ti rovnou měl odevzdat i svoje koule, ne?“ odsekl podrážděně. „Můžeš si je dát do šuplíku ke všemu ostatnímu.“

„Co tím jako myslíš?“ otočila jsem se k němu. „Je tohle o tom, že jsem ti dala přesměrovat poštu na moji adresu? Tak to promiň. Myslela jsem, že ti tím udělám radost.“

Adam na mě dál jen koukal, pootevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak je zase zavřel, jako by na poslední chvíli změnil názor.

„No co? Co máš na jazyku? Sem s tím, Adame!“

„Víš co, rozmyslel jsem si to, přeci jen bych si dal něco k pití.“

Následovala jsem ho do kuchyně. Otevřel lednici a natáhl se po pivu, které ve zlomku vteřiny otevřel a nalil si jej do krku, přičemž ze mě přes dno plechovky nespustil zrak.

„Vidím, že jsi vystresovaný... Proč se mnou nechceš jet do New Yorku? Mohl by sis tam oddychnout, odpočinout. Víím, že si můžeš vzít dovolenou.“

Dopil pivo a mrsknul plechovku do koše.

„Proč musíš být taková? Ty toho prostě nenecháš, vid’?“

„Jaká taková? Já nic nedělám, Adame.“

Než jsem to stihla doříct, vyběhl do deštivých ulic Londýna a třískl za sebou dveřmi. V tom momentu oblohu proťal blesk a ozvala se rána jako z děla. Za pár vteřin v celém domě vypadla elektřina. Zašmátrala jsem po klíších v kapse bundy a vyšla ze dveří domu. Silný vítr a déšť mě fackovaly do tváře. Vypadlo i pouliční osvětlení. Čtyřpatrové terasovité budovy dokonale zablokovaly i světlo pronikající sem z centra Londýna. Jedinou záchranou mi bylo pár aut, které vjely do ulice a osvětlily chodník od kolen dolů.

Když jsem se dostala na pěší zónu v Marylebone, schovala jsem se pod stříšku u malých lahůdek. Zkoušela jsem se dovolat Adamovi, ale ozýval se jen záznamník. Déšť ještě zhoustl, prudce dopadal na stříšku, odkud se odrážel do dalekého okolí.

Výpadek elektřiny zasáhl polovinu Londýna. Tmou jsem se dostala až k Adamovu bytu. Proběhla jsem okolo stanice metra, která takhle bez elektřiny jakoby vypadla z hororového filmu. Když jsem promočená až na kost doběhla k jeho bytu, vytáhla jsem klíče a pustila se dovnitř.

Adamova silueta se vynořila sedící v okenním výklenku v obývací místnosti a ztrácela se a znova vynořovala v záblescích venku burácejícího divadla. Zaslechla jsem zvuk otevírající se plechovky piva a přisedla

si k němu. Pohladila jsem ho po mokrých vlasech. Jemně mě chytil za bradu a otočil mou tvář k sobě, aby mě mohl políbit.

„Jsi nádherná, Coco, na to nikdy nezapomínej,“ zašeptal chraplavě. Položil mi prst na rty a jemně s ním přeběhl až ke krku. Pomalinku jsem mu přes hlavu stáhla mokré tričko. Ucítila jsem jeho sexy vypracovanou hrud' dotýkající se mého těla. Hrozně moc mě to vzrušilo... Překvapivě rychle jsem mu stáhla pásek... a za chvíli jsme se už milovali na hromadě mokrého oblečení, zatímco venku řádila bouřka. Všechny naše trable byly ty tam. Celé to bylo nádherně romantické a nevinné. Byli jsme jen ON a JÁ.

Když bylo po všem, zavedl mě do ložnice. Celí promrzlí jsme si zalezli pod peřinu, kde jsme se k sobě tulili v jeho posteli u okna a hráli se jeden o druhého.

Bouřka už ustávala, ale kapky deště zatím nepřestávaly tančit po střeše. Jen jsme tak leželi a pozorovali potůčky deště stékající po oknech.

„Miluju tě, Adame, ale nechci, aby mezi námi byla tajemství. Jestli chceš mít tajemství, víš, kde jsou dveře. No, tohle je pochopitelně tvůj byt, takže jistěže víš, kde máš dveře... Mám samozřejmě na mysli metaforické dveře...“ Až tehdy jsem si všimla, že Adam usnul. Po tváři se mu konečně rozhostil klid a vypadal tak krásně. Pohladila jsem ho po jeho přitažlivé tváři.

„Jen spi, lásko,“ zašeptala jsem. „Zítra ti to všechno pěkně zopakuju.“

Krátce před sedmou mě probudily sluneční paprsky pronikající skrz okno. Adamova část postele byla prázdná. Po chvíli jsem si uvědomila, že neslyším ani žádné zvuky z koupelny ani z kuchyně, a tak jsem vstala.

Na kuchyňském stole ležel vzkaz.

Byl to jeden z těch okamžiků, kdy se vám před očima promítne celý život. Podlaha jako by se mi otáčela pod nohama a já četla Adamův vzkaz:

„Je mi to líto, Coco, ale nechci se k tobě stěhovat. Už tě nikdy nechci vidět.“

Bleskově jsem se oblékla a utíkala domů s bláznivou nadějí, že ho tam najdu rozesmátého s hromadou kufrů a tohle je jen hloupý vtípek. Jakmile jsem se dostala do domu, našla jsem ho celý rozsvícený ze včerejší noci, jak vypadl proud, ale po Adamovi ani památky. Běžela jsem rychle zpátky do jeho bytu. *Ne, tohle se neděje*, opakovala jsem si v hlavě pořád dokola, *takhle to přece být nemělo*. Když jsem doběhla k bytu, hledala jsem po kapsách klíč, ale nebyl tam. Sundal mi ho z klíčenky! Tloukla jsem zběsile na dveře, ale neotvíral. Po chvíli jsem se tedy vydala zpátky k domovu.

Volala jsem mu celý den, ale nezvedal to. Měla bych se balit do New Yorku, ale nemůžu se na sebe ani podívat do zrcadla, natož abych si představila, že v tomhle stavu nastoupím do letadla.

Odesláno: Čtvrtek 18. listopadu 06:17

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk
chris@christophercheshire.com

Když jsem řekla Angie, že po tom dramatu, co se odehrálo mezi mnou a Adamem, do žádného New Yorku nepojedu, pěkně zuřila. Vysvětlovala mi, že přebírání ocenění je pro mě velice důležité a jde skutečně o hodně. Zeptala jsem se, o co asi může jít, když nejde o život.

„Kde mám začít? Nadace Doris Finkelsteinové ti už zaplatila letenky i luxusní ubytování. Předávání cen je zorganizované do

posledního detailu a navíc, nechceš si užít těžce vydřenou slávu? Už jsi zapomněla, s jakými problémy jsme knihu vydali?”

„Samozřejmě že si to pamatuju. Na to se nedá jen tak zapomenout.“

„A kolik lidí, kteří právě dostali kopačky od partnera, by dalo cokoliv za to, aby mohli vyrazit na výlet zadáčo na druhý kontinent, kde ještě ke všemu někdo chce ocenit jejich talent a úspěch? No kolik?“ naléhala Angie.

„Asi hodně...“

„Lepší reklamu si snad nedovedu ani představit. Tvůj americký nakladatel chystá další vydání *Lovu na lady Dianu* a nové vydání e-knihy bude mít obří kampaň u takových prodejců, jako jsou Amazon a Barnes & Noble. Asi zapomínáš, že na tvých knihách pracuji i já,“ řekla mi otevřeně.

Nastalo ticho.

„Do prkvančic! V kolik letíme?“ nechala jsem se zlomit.

„Ráno v deset. Vyzvednu tě taxíkem okolo páté,“ zavěsila telefon. Předpokládám, že to znamená, že letí se mnou.

Balení mi dalo zabrat. Nebyla jsem schopná nic naplánovat. Moje myšlenky se pořád vracely k vědomí, že mě Adam nechal a jíkala mě z toho hrůza. Pořád jsem si omílala v hlavě, na co nesmím zapomenout.

- nakrmit psa – nemám
- nakrmit kočku – nemám
- zalít kytky – nemám
- obstarat frajera – nemám
- obstarat syna – nemám (alespoň ne doma)

Můžu zkrátka všeho nechat a z minuty na minutu vyrazit do New Yorku. Celé roky toužím mít tu možnost všeho ze dne na den nechat

a vyrazit na nějaký last minute, a když na to přišlo, zas tak skvělý pocit to není. To jsem dopadla!

Taxikář zatroubil těsně před pátou ranní. Do auta jsem hupsla bez mejkapu a s mokkými vlasy svázanými do culíku.

Angie byla pohodlně usazená v taxíku a v rudém kostýmku od Chanela s perfektně sladěnou červenou kabelkou a krásně nalíčená vypadala božsky.

„Prokrista, Coco,“ vyhrkla, když jsem se k ní štosovala.

„Copak?“ zamumlala jsem unaveně, když jsem zápolila s bezpečnostním pásem.

„Letíme do New Yorku a ne do sekáče... Nahod' si aspoň obličej.“

„Ne.“

„Nemůžu se s tebou bavit, dokud si nenaneseš alespoň rtěnku,“ vytáhla z kabelky krásné zlaté pouzdro se rtěnkou od Chanela.

„Dobře, tak se se mnou nebav,“ odvětila jsem.

„Coco, já to myslím vážně. Vypadáš, jako by tě vyblila kočka.“

Trochu jsem protestovala, ale nakonec jsem si namalovala rty sytě červenou rtěnkou.

„A vezmi si tohle,“ podala mi velké černé sluneční brýle.

„Nic nevidím,“ zabrbkala jsem, když jsem si je sundávala z očí.

„Ale já vidím. Teď alespoň vypadáš jako Někdo, kdo vypadá, že se to snaží zastírat, a ne jako velká nula, co se neúspěšně snaží být Někým.“

„Každopádně jdou pryč.“

„No, buďto si je necháš, nebo zaplatím tady taxikáři, aby tě přidržel, zatímco já ti budu třeba i násilím nanášet řasenku. Tvoje oči vypadají jak dva vychcaný důlky do sněhu.“

Bylo mi jasné, že je toho skutečně schopná, takže jsem si brýle nechala.

„Až naklušeme do salonku první třídy, budeš mi za to vděčná,“ prohlásila Angie pyšně.

Pochopitelně měla pravdu. Právě sedíme v salonku British Airways a já moc pěkně zapadám mezi všechny ty bohaté mrchy. Angie ani jednou nezmínila Adama, čehož si cením, ale ke sklence šampaňského zdarma mi nabídla na výběr mezi Xanaxem a Valiem. Bez váhání jsem si dala Xanax.

„Seš si tím jistá, má zlatá? Valium je silnější.“

„Ano, díky, vezmu si Xanax. Čte se to stejně zepředu i zezadu, je mi sympatičtější.“

„Zatracení spisovatelé,“ položila si Angie na jazyk Valium, a v očividně praxi k dokonalosti přivedenému záklonu ho zhltna jako malinu.

„Promiň, Angie, měla jsem tě pozvat do New Yorku jako první. Vždycky jsi stála při mně.“

„Nic si z toho nedělej,“ chlácholila mě. „Ale varuju tě, já nejsem na sladký holčičí řečičky, takže jestli navrheš, ať si teď dáme muffinky, abychom si trochu zlepšily náladíčku, můžeš se rovnou pakovat do ekonomické třídy.“

„Platí!“ špitla jsem zpoza brýlí a zapila prášek notnou dávkou šampaňského. Angie se ke mně natáhla a stiskla mi ruku.

„Je to kretén a ty si zasloužíš lepšího,“ pronesla.

Neřekla jsem na to nic, jen jsem jí stiskla ruku. Ale problém je, že Adam není žádný kretén, Adam je úžasný. To to všechno dělá jenom horší.

Venku je pořád tma, na obloze se mihotají jen světélka přistávajících a vzlétajících letadel. Mám dojem, že Xanax už začíná působit. Je mi líp a po tváři se mi rozlil přihlouplý úsměv.

Odesláno: Sobota 20. listopadu 07:14

Adresát: marikarolincova@hotmail.co.uk
chris@christophercheshire.com

Jsme ubytované v hotelu Four Seasons s výhledem na Central Park! Píšu z honosné hotelové haly osvětlené lampičkami od Tiffanyho; a nad hlavou se mi rozprostírá podsvícený onyxový strop. Vzduch je tu prodchnutý sexy vibracemi, zaměstnanci – všichni mladí a krásní – kolem proplovají v nažehlených a čistoučkých uniformách, vypasovaných na těch správných místech. Připadám si jako ušmudlaná Angličanka se svými přírodními neupravovanými zuby a neoholenýma nohama. Chtěla bych si zalézt doma pěkně v teplákách ke krbu.

Dostala jsem elegantní prostorný pokoj s postelí s nebesy. Božský výhled na Central Park a mrakodrapy rámuje ocelově modrá obloha. Od chvíle, co jsme přiletěly, hustě prší a můžu sledovat, jak déšť dopadá na maličkatá auta a lidi dole na ulici.

Včera večer mě Angie zoufale přemlouvala, ať s ní jdu vymetat bary.

Skrze škvíru ve dveřích jsem jí řekla, že vůbec nemám pomyšlení na to, na co má teď náladu ona. V překrásných fialových minišatech od Versaceho a na vysokých jehlách vypadala báječně. Proklouzla za mnou do pokoje a já za ní zavřela dveře. Začala se zuřivě prohrabovat ve své malinké kabelce.

„Dobře, tak na mě aspoň nalep tyhle blbosti,“ poprosila mě, když mi podávala krabičku nikotinových náplastí. „Nebo se z toho města nekuřáků picnu.“

„Kam je mám nalepit? V těch šatech nezbývá moc prostoru k manévřům.“

„Nalep mi jich tak šest na záda,“ řekla a vyhrnula si šaty.

„Angie! Kde máš kalhotky?!“ vyjekla jsem překvapeně a zněla jsem jako moje matka, když mě poprvé nachytala při líbačce s klukem. Opatrně jsem z náplastí slepovala ochrannou fólii a jednu po druhé je lepila na záda.

„No tak, Coco, pojd' se mnou na drink, trošku si zalovíme,“ stahovala si šaty zpátky. „Jsi moje jediná nezadaná autorka. Někdy si musíš narazit chlapa, abys zapomněla na toho předchozího...“

„Já myslím, že to dneska zvládneš za mě. Jen si dej pozor, ať ti nikdo nehodí nic do pití.“

„Potřebovali by toho tuny, aby mě uspali,“ zasmála se otrle. Objaly jsme se a Angie zmizela do víru noci.

Dala jsem si sprchu a objednala jídlo na pokoj. Mňamózní číšník mi přinesl mňamózní sýrové těstoviny a pěkně mi počechral postel. Nemyslím tím nic lascivního, prostě mi rozestlal. Pak jsem si dala arašídové čokoládky Reese's z hotelového minibaru a pustila si pár sitcomů a seriálů na kanálu PBS.

Na snídani jsem se potkala s Angie. Netvářila se moc šťastně.

„Tak co, sbalila jsi někoho?“

„Rozvedeného finančního makléře, co mě chtěl vzít k sobě.“

„A kam?“

„Na Staten Island...“

„A proč jsi ho nevezla sem?“

„Na Staten Islandu se smí kouřit. Už jsem měla pěkný absták.“

„Jaké to bylo?“

„Vůbec jsme k němu nedojeli. Na trajektu mě přepadla mořská nemoc, jemu zase vítr odfoukl tupé... Tahle kombinace všechnu romantiku zabila.“

Po snídani jsme si vzaly nekuřácký taxík do Knihovny Doris Finkelsteinové. Je to kolosální budova s vyřezávaným stropem,